

čutil najbolj varnega. In to je bila sreča zanj. Zapazili so ga namreč otroci, in ker se je bila po vasi že razširila novica, kdo je bil včeraj pobegnil, so šli novico brž naznanit kanarčkovi gospodinji. Kmalu je prihitela s ptičnico, jo odprto postavila na zvišen prostor, in ko je kanarček zapazil svojo varno kolibico s svežim zajtrkom, ni mnogo premišljal, kaj mu je storiti. Gospodinja je pazno zaprla vratca in vesela pohitela s potepenčkom domov.

Kanarčku ni nikdar več prišlo na um, da bi odšel po sicer toliko vabljivem, a zanj toliko nevarnem svetu.

Sveti Miklavž.

*Sveti Miklavž, ta sveti mož
z važnim korakom. skoz vas se sprehaja.
S palico v roki, na hrbtu koš,
vaškim otrokom darove razdaja.*

*Temu konjička in sladkih rozin,
onemu jabolk, medene potice;
tretjim spet knjižice lepe v spomin,
fovčke, piščalke in šmarne petice.*

*Sveti Miklavž, ti sveti mož,
kaj pa prinesel za dar si nama?
Leskovko tenko? — O, skrij jo v koš,
saj bova pridna, kot hoče mama!*

*Sveti Miklavž je šibo skrnil,
mama se tiho je v pest zasmejala.
Komaj pa vsak je darove dobil,
že za prvenstvo sta spet se zlasala ...*

Janko Samec.

